

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
КАКВО РАЗКАЗВАШЕ
ЧАЙНИКЪТ

chitanka.info

Часовникът върху кухненския шкаф тракаше тихо и приспивно. През замъгленото стъкло на прозореца не се виждаше нищо. Люта зима бе сковала цялата земя.

— Та да си дойдем на думата — рече чайникът на старата тенджера. — Туй се случи преди години, когато аз още не бях почернял от огъня и можех да влизам свободно в гостната стая, да седя на дантелена покривка върху масата и да черпя поред всички гости.

Веднъж домакинята бе поканила на чай много хора. Толкова много, че за едного не достигаше чаша. „Ами сега — засмя се тя. — Чакайте, на вас ще дам нещо особено!“ И като каза това, нашата господарка разтвори вратичката на бюфета и извади оттам една прекрасна чаша, направена от ясночервен порцелан.

Тая чаша не приличаше никак на другите, защото беше по-малка и по-нежна и бе украсена със златни цветя. „Ах, колко е хубава!“ — извикаха гостите и започнаха да я предават от ръка на ръка. „Да — отвърна гордо домакинята. — Тя е от Китай. По-рано имах шест такива чашки, но петте се счупиха и сега е останала само тая.“

Червената китайска чаша мина през всички ръце и след това бе сложена пред един дебел гост, който се разкиха отгоре й — разбира се, не от неуважение, а просто защото беше хремав.

До тоя ден, право да си кажа, никога не бях мислил за женитба. Ала малката чайна чаша беше тъй нежна и тъй мила, че щом я видях, си казах: „Ето годеница за мен.“

Разбира се, на същото мнение бяха и други някои предмети на трапезата. Още преди да налят чай в порцелановата хубавица, сребърните щипци ме изпревариха и й пуснаха вътре цели три късчета захар, а лимонът се търкулна уж съвсем случайно до нея и я помилва пред очите на всички.

Но обичта не се купува нито със захар, нито с киселите милувки на един лимон-жълтурко. Прекрасната червена чаша гледаше само мене и чакаше с нетърпение да я стопля с истински китайски чай, който щеше да й спомня за нейната далечна родина. А аз се правех, че не забелязвам нищо, обикалях поред всички чаши и ги пълнех, а гостите ги дигаха от масата и ги поднасяха към устата си.

Най-сетне стигнах и до малката китайска хубавица. Тогава почувствувах такава силна обич към нея, че пламнах цял в огън и чаят в мен стана ужасно горещ. И в същия миг дойде нещастиято, защото

нежната порцеланова чаша не можа да изтърпи топлината. Още при първите капки чай тя въздъхна по китайски — прас! — и се счупи на малки късчета.

Домакинята изписка и всички гости ѝ изказаха съжаленията си. Само дебелият хремав гост не каза нищо, а подскочи от стола си. Чаят го беше залял и попарил, та затова той извади кърпата си и започна да си трие панталоните.

От тоя ден нататък аз пък се зарекох да не мисля вече за женитба и да си остана до края на живота ерген, защото не ми се искаше да чупя друга чаша.

* * *

— Кло-кло-кло! Бедната порцеланова чашка! — клокочеше старата тенджерата. — Ех, да можех и аз да обикна някого, та да уври по-скоро бобът, че ми омръзна да седя все на печката!

Чайникът мълчеше. Той се бе пренесъл в онова далечно време, когато беше съвсем нов и яносин като небето. И както някога, му се струваше, че седи на дантелена покривка в гостната стая, а отсреща го гледа червената чайна чаша, нашарена със златни цветя.

Разбира се, глиненото гърне с ошафа не вземаше никакво участие в разговора между чайника и тенджерата, защото беше глупаво и надуто като всички гърнета.

То си знаеше само своето:

— Б-р-р-р! — и размотаваше високо нагоре големи кълбета пара.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.